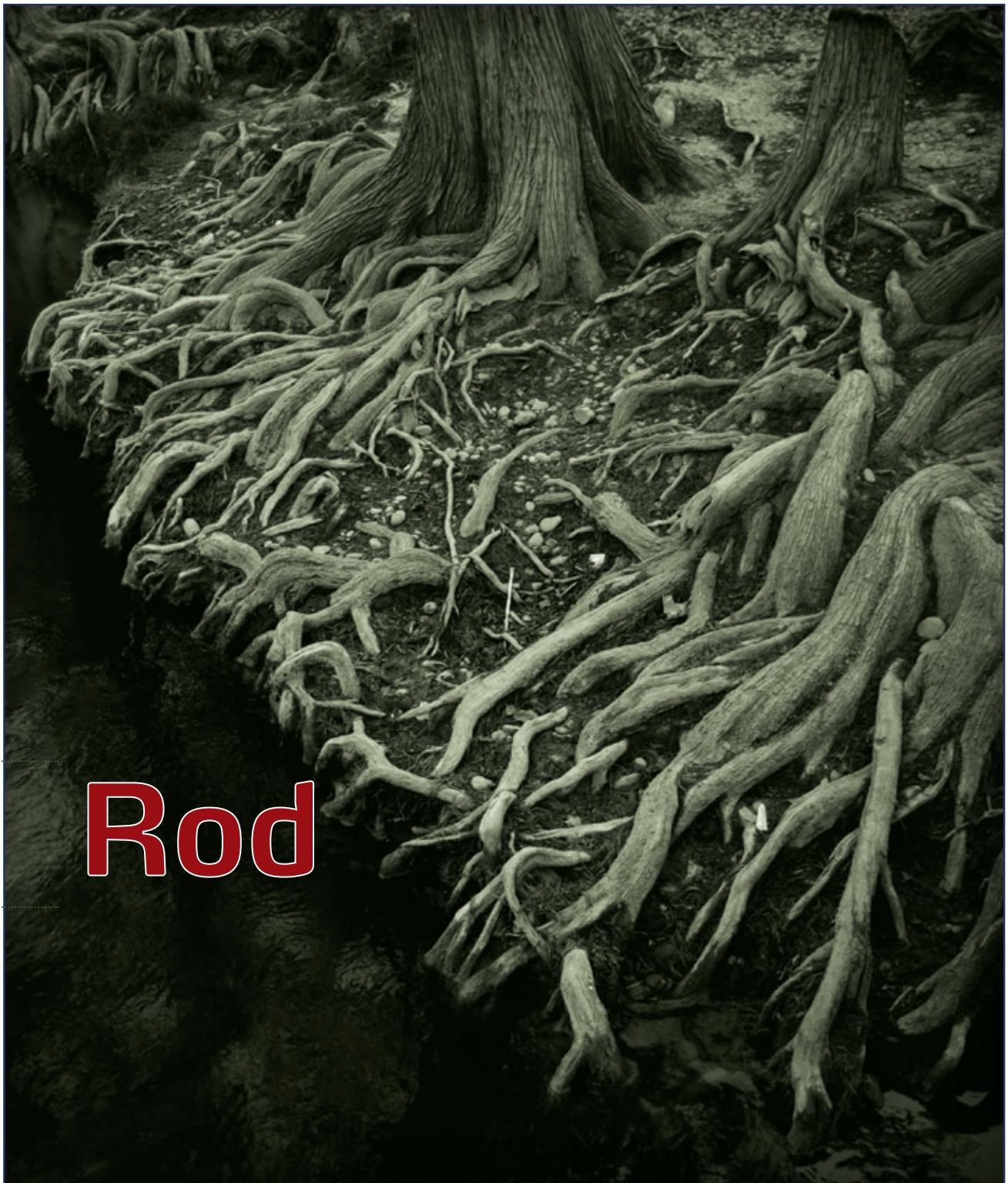

baptist.dk

1

Rod

2017

Indhold I Rod

3 Og hvad kan vi så lære af det?

– leder

4 Kirke på kanten

– anabaptister i det 21. århundrede

7 Hvad betyder reformationen for danske baptister?

– om de teologiske rødder

10 Fælles i Guds mission

– tre kirker i samtale

14 En kirke i udvikling

– en katolik om reformation og fremtid

16 Luther, velfærds- og konkurrencestaten

– hvordan hænger det sammen?

19 Serie om kirkeåret

– fasten

20 En lærerig proces

– Innovativ Kirke i Lyngby

22 »I vil jo bare gøre godt«

– om Martin Dyrman Hansen

24 Kvinden, passionen og budskabet

– portræt af Charlotte Willer

27 Ledere skal lære af anabaptisterne

– om lederkonferencen

27 Navne

28 Ytringsfriheden gælder for alle

– unges kommentar til »imam-loven«

[📷] Flickr - Mike DelliVeneri

30 Menighedsfusion – vejen frem?

– Baptistkirken Nørresundby-Vodskov

32 Liv og arbejde i Rwanda og Burundi

– om at være udsendt familie

34 Planlæg sommerstævnet

– om programudvalget

36 Stop stræberiet!

– klumme

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 1, 2017 – 164. årgang

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Lea Binta Kjeldgaard, tlf. 6016 1219, leabinta@gmail.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Gitte Elleby Jørgensen, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptist.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD og hjemmeside:
Ole Engel

Grafisk design: Pedersen & Pedersen, Aarhus
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 3.200

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne. Bemærk dog, at redaktionen planlægger to numre ad gangen.

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 2: 17. marts.
Nr. 3: 19. maj. Deadline 20. marts.
Nr. 4: 14. juli. Deadline 15. maj

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708
Telefontid: Mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed. Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet. Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Gaver til *baptist.dk*: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 2299 6483 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Og hvad kan vi så lære af det?

2017 vil blive præget af markeringen af 500-året for reformationen. Folkekirken vil fejre Luthers opslag af 95 teser på kirkedøren i Wittenberg i 1517. Den katolske kirke finder ingen grund til at juble over en splittelse. Baptisterne kan mindes de mange, der blev henrettet, men vi kan også se på anabaptisternes væsentlige karaktertræk og lade os inspirere af den arv, de efterlod.

[≡] Hanne Kiel

[☞] Mike DelliVeneri

Luthers 95 teser udgjorde en kritisk kommentar til kirkens liv og teologi. Enhedskirken i Vesteuropa blev splittet på kritikken og delt i fire hovedstrømninger: Den katolske, den lutherske, den reformerte og anabaptisterne. En anden

konsekvens var 30-års krigen. Det er 500 år siden, og det er stadig ikke lykkedes at klinke skårene. Er det værd at fejre?

Måske ikke at fejre, men der er god grund til at fastholde bevidstheden om reformationens betydning, for den præger i dag alle kirker. Den blev skelsættende for kirkens liv. De protestantiske kirker blev etableret med reformationen som forudsætning, og den katolske kirke gennemførte en gennemgribende fornyelse. Konklusionen er, at reformationen bar frugt – også god frugt.

Rettidig omhu

Luthers ærinde var ikke en splittelse af kirken, men et ønske om, at kirken skulle vende sig til Bibelen og på den baggrund tage sin teologi og trospraksis op til revision. Havde kirken reageret positivt på reformatorernes synspunkter fremfor at

afvise dem totalt, var kirkens opsplitning – og ikke mindst 30 års krig – måske blevet undgået.

Mod til uenighed

»Der er nogen, der skal dø først«, lyder det undertiden, når vi privat taler om udvikling. Det er ikke holdbart. Ingen organisation – heller ikke en menighed – kan udvikle sig, hvis muligheder parkeres på ubestemt tid, fordi man ikke har mod til samtalen om uenighed.

500-året for reformationen er en påmindelse til enhver menighed og kirke om, at det er vigtigt at tage kritik alvorligt. Ingen nok så kærlig kritik har ret i alt, men al seriøs kritik rummer en kerne, der er berettiget og må føre til revision af praksis og teologi.

Kirke på kanten

– anabaptister i det 21. århundrede

I den seneste tid har vi set, at politikere og den generelle kultur i Danmark er blevet stadig mere religionsforskrækket. Der er ingen tvivl om, at kirken for længst har mistet sin centrale position i samfundet. Måske er det ikke dårligt, og måske kan vi lære fra den anabaptistiske tradition, hvordan vi igen kan være kirke i marginen af samfundet.

[≡] Lasse Åbom

[📷] Private

Reformationen cementerede det ægte-skab mellem kirke og stat, som begyndte allerede i Romerriget, da kejser Konstantin¹ med et slag gjorde kristendommen til statsreligion. Luther havde brug for fyrsternes beskyttelse i sit opgør med pave- og kejsermagten, og derfor knyttede han og reformatorerne i mange tilfælde båndene mellem kirke og stat endnu tættere. Men dele af den anabaptistiske tradition udviklede andre måder at være kirke på, hvor man søgte at være kirke uden tilknytning til magthaverne. Måske kan vi lære af deres erfaringer og tanker, når vi forsøger at være kirke i det 21. århundrede, hvor kirken igen befinder sig på kanten af samfundet.

En stemme fra marginen

Et interessant forsøg på at formulere en teologi for det 21. århundrede inspireret af reformationstidens anabaptister er gjort af den engelske præst og teolog

Stuart Murray. Udgangspunktet for hans tænkning og arbejde er, at den kristendom, der i stærk alliance med magthaverne har domineret Europa i mere end 1.000 år, er i opløsning. Samfundet er i stadig stigende grad fremmed over for en religiøs tradition, og kirkerne befinder sig i marginen af kulturen frem for i centrum. Men Stuart Murrays pointe er, at det ikke er en trussel for kirken, men derimod en gave, for det er kirkens naturlige plads i samfundet ikke at tale fra en magtposition, men fra marginen.

En moderne anabaptisme

Murray mener, at i anabaptismen finder vi en 500-årig tradition for at tænke kirke, discipelskab og mission fra en minoritetsposition, og at anabaptismen derfor har en særlig vigtig rolle at spille i det 21. århundrede. Vi kan ikke sætte præcist lighedstegn mellem 1500-tallets anabaptisme og nutidens. Dertil er den historiske anabaptisme en alt for broget og mangetydig størrelse, men vi kan finde inspiration til at formulere en anabaptisme for det 21. århundrede. Stu-

art Murray peger selv på følgende syv kerneværdier fra den anabaptistiske tradition:

- **Efterfølgelse**

Tro handler ikke om at have de rette læresætninger, men om at følge Jesus som det centrale forbillede for vores tro, vores måde at leve på og vores engagement i verden.

- **Jesus i centrum**

Jesus viser os, hvem Gud er, og hvordan Gud er. Derfor er det også Jesus, der er den linse, vi læser og tolker Bibelen igennem.

- **Kirke er mennesker**

Kirken består af dem, der sammen søger at følge Jesus, og kirken kommer på afveje, hvis den er mere interesseret i at fastholde sin institutionelle magt eller alliere sig med magthavere end i at være tegn på det, Gud gør i verden.

- **Alle er velkomne**

Gud har et særligt øje for de sårbare, de udstødte og de magtesløse. Kirkens

1) Romersk kejser år 306-37

» Samfundet er i stadig stigende grad fremmed over for en religiøs tradition, og kirkerne befinder sig i marginen af kulturen frem for i centrum. «

Stuart Murray, underviser på Bristol Baptist College og har i mange år plantet kirker i England med inspiration fra anabaptisterne.

» I anabaptismen finder vi en 500-årig tradition for at tænke kirke, discipelskab og mission fra en minoritetsposition. «

Læs mere

- om anabaptismen på www.anabaptist.dk
 - om Stuart Murray og hans arbejde på www.anabaptistnetwork.com
 - af Stuart Murray: »The naked Anabaptist – the Bare Essentials of a Radical Faith« og »Church after Christendom«
- Du kan møde Stuart Murray på BaptistKirkens Lederkonference d. 21.-22. april 2017.

opgave er altid at være på deres side og invitere dem ind i fællesskabet omkring Gud.

• Et broget fællesskab

Kirken er et broget fællesskab af mennesker, hvor vi ser vores forskellighed som en styrke og et vidnesbyrd om Guds forsonende kærlighed, og ikke som en svaghed, der skal bekæmpes.

• Omslutter hele livet

Vores tro har betydning for hele vores liv, herunder hvordan vi forvalter vores ressourcer, vores tid og vores evner. Målet er at leve enkelt og mådeholdent, så vi ikke er bundet til det materielle, men så vi kan være generøse med det, der virkelig betyder noget.

• Søger freden

Guds fred er det centrale tema i evangeliet, og de, der følger efter Jesus, er forpligtet på at arbejde for fred og forsoning i deres eget liv og i verden.

Lasse Åbom

- præst ved Immanuelskirken, Aarhus Baptistmenighed
- teologiske studier ved universiteterne i København og Aarhus

Et levende alternativ

Med de værdier søger Stuart Murray og folkene omkring ham at formulere en troværdig alternativ fortælling til den fortælling, kristendommen har fortalt i mange år, og den fortælling, vi ellers hører i vores omverden. Målet er, at kirken skal være et levende alternativ, eller et tegn på, hvad Gud er på færde med i verden. Som sagt går der ikke en direkte linje til den oprindelige anabaptisme, men inspirationen er tydelig, særlig når det gælder forholdet til magthaverne og fokuseringen på, at tro og liv hører sammen.

Inspiration til liv

Spørgsmålet er, om vi i Danmark kan hente inspiration i Stuart Murrays forsøg på at formulere en anabaptisme for det 21. århundrede? Når vores politikere er optaget af at tale om kristne værdier, og underlægge religionen deres politiske dagsordener, vil vi så også lytte til stemmerne fra marginen og forsøge at være troværdige tegn på, hvad Gud gør i dag?

Hvad betyder reformationen for danske baptister?

Var Luther en skurk, der forfulgte fredelige og uskyldige døbere, eller en helt, der klogelig bekæmpede revolutionære sværmere, der med dårlig teologi og politisk oprør truede med at lægge samfundet i ruiner?

[≡] Johannes Aakjær Steenbuch og
Simon Würtz Krath-Andersen

[⚡] Collage: Ole Steen

Baptister diskuterer for tiden, hvordan man bør forholde sig til fejringen af reformationen.¹ Står vi i den reformatoriske arv som protestanter i linje med Luther og Calvin, eller bør vi som baptister identificere os med reformationstidens radikale – døberne, anabaptisterne – der unægtelig har visse lighedstræk med senere baptister? Der kan være gode grunde til at holde en vis sikkerhedsafstand til de diskussioner, for baptister står, når det kommer til

stykket, i gæld til den lutherske såvel som den radikale fløj af reformationen.

Den europæiske frihedstradition

I den almindelige fortælling var det som resultat af reformationen, at individet kom i centrum, så den enkelte fik trosfrihed til at tolke Bibelen og de teologiske dogmer efter sin egen overbevisning. Det er muligt, at den europæiske frihedstradition i nogen grad kan spores tilbage til reformationen, men i fortællingen glemmes det ofte, at det kun var et fåtal af reformationens hovedpersoner, der forsvarede en egentlig religions- og trosfrihed.

Martin Luther forsvarede i flere tilfælde dødsstraf mod døberne.² Myndighederne havde pligt til at straffe »gendøbere« med »sværdet«, ikke kun på grund af deres i flere tilfælde voldelige og revolutionære fremfærd³, men også på grund af deres teologiske synspunkter. Efter reformationen blev det almindelige princip, at landets myndigheder afgjorde indbyggernes religiøse bekendelse. Et egentligt forsvar for religionsfrihed skal derimod findes hos de døberne, der afviste brugen af »sværdet« i trosanliggender, samt hos de første engelske baptister i det syttende århundrede.

Det betyder ikke, at baptister i dag ikke →

1) Se fx www.baptistteologi.dk

2) Se Martin Schwarz Lausten: »En forvrænget omtale. Jo, Luther godkendte dødsstraf mod gendøbere«, Kristeligt Dagblad 30. august 2010

3) Se www.anabaptist.dk/2015/08/25/doeber-riiget-i-munster-1534-35

» Der havde ikke været baptister, hvis ikke det var for Luther, Calvin og Zwingli. «

→ kan lære noget af reformationen. Selvom vi nok kan være skeptiske overfor den officielle fortælling om lutherdommens velsignelser, er der ingen tvivl om, at baptister historisk skylder Luther samt Zwingli og Calvin æren for centrale dele af deres troslære.

Forskellige menneskesyn

Hvor reformationstidens døbere ofte forsvarede et menneskesyn, hvor mennesket i høj grad selv var ansvarlig for sin egen frelse, var senere baptister i højere grad enige med Luther og Calvin om, at frelsen alene er Guds gave. Især de tidlige engelske partikular-baptister⁴ radikaliserede de reformatoriske fem hovedsætninger om nåden alene, Kristus alene, troen alene, Skriften alene og Guds ære alene.

For døbere som Balthasar Hübmaier⁵ og senere Menno Simons⁶ var Guds nåde frit tilgængelig for alle mennesker, men den afhang dog af menneskets aktive valg og efterfølgelse. Netop den opfattelse synes at være populær især i frikirkemiljøer i dag. Men hvor døberne i mange tilfælde

så troen som menneskets aktive valg, så de første baptister ligesom Luther tværtimod troen som en nådegave udvirket af Gud i den troende.

Guds nåde afhang for baptisterne som for Luther hverken af menneskets tro, valg eller gerninger, som snarere måtte forstås som tegn på nåden. Menneskers tro er ikke en betingelse for retfærdiggørelse og frelse, men et resultat af, at mennesker allerede er blevet erklæret retfærdige i kraft af Kristi gerning på korset. Bekendelsesdåben var således ikke en måde at tilvælge Gud på, men tværtimod en bekendelse til evangeliet om Guds betingelsesløse nåde.

Reformationens betydning for baptister

Når vi i dag diskuterer reformationens betydning for baptister, kan vi nogle gange glemme den side af baptisters historiske arv. Der havde ikke været baptister, hvis ikke det var for Luther, Calvin og Zwingli. Som baptister – og kristne i det hele taget – skylder vi reformatorerne meget. Deres hårde slid for at få kirken på rette kurs

igen bør vi alle være taknemmelige for. Også katolikerne fik på flere punkter øjnene op for teologiske huller og fejl-agtige praksisser, som blev justeret.

Vi kan lære af reformationens princip om en tilbagevenden til kirkens kilder og vægtningen af den personlige tro og kærlighed til Gud. Med reformationen kom der, teologisk set, et større fokus på Guds faderrolle og mindre på dommerrollen – vores forhold til Gud afhænger ikke af bod, aflad, gerninger eller mishandling af os selv, men af hans barmhjertighed.

Baptisters dobbelte opgave

Det handler ikke om, at baptister skal vælge den ene eller anden »side« i debatten om reformationen. Vigtigere er det at være opmærksom på den dobbelte arv. Fra Luther og Calvin har baptister historisk

» Martin Luther forsvarede i flere tilfælde dødsstraf mod døberne. «

4) De baptister der, som de reformerte, lærte, at forsoningen i Kristus med sikkerhed udvirker frelse for de udvalgte, men som derfor også typisk mente, at den kun gjaldt for netop de udvalgte (partikulært) – modsat general-baptisterne, der hævdede, at forsoningen skete til bedste for alle mennesker (generelt), men at den dog kun fører til frelse for dem, der selv vælger det. En tredje

mulighed, der også er blevet forsvaret af baptister, er den, at alle mennesker er udvalgt i Kristus, og at forsoningen derfor med sikkerhed virker til frelse for alle i sidste ende.

5) Født i Bayern ca. 1480, henrettet 10. marts 1528 i Wien

6) Født i Friesland i 1496, død 1561 i Holsten

» Menneskers tro er ikke en betingelse for retfærdiggørelse og frelse, men et resultat af, at mennesker allerede er blevet erklæret retfærdige i kraft af Kristi gerning på korset. «

arvet den klare overbevisning, at det ikke er os, der vælger Gud, men Gud, der vælger os. At alt er af nåde. Fra døberne har baptister arvet det umiskendelige fokus på tros- og samvittighedsfrihed.

I dag kan det være baptisters opgave at minde om, at den så ofte fejrede religionsfrihed ikke så meget er et produkt af den lutherske reformation som af den radikale

reformation, døberne og frikirkebevægelsen. Samtidig kan det være baptisters opgave overfor de frikirkesamfund, der ikke i samme grad er forankret i historisk protestantisme, at minde om vigtigheden af reformationens måske vigtigste principper: Nåden alene, Kristus alene, troen alene, Skriften alene og Guds ære alene.

Artiklen kan læses i sin fulde udstrækning på www.baptist.dk

Johannes Aakjær Steenbuch

- formand for Teologisk Forum
- medlem af Regen/Kristuskirken
- cand. mag. i filosofi, Ph.d., Københavns Universitet

Simon Würtz Krath-Andersen

- medlem af Teologisk Forum
- medlem af Bethelkirken i Aalborg
- stud. theol. Aarhus Universitet

Katolsk, luthersk og baptistisk samtale i 500-året for reformationen:

Fælles i Guds mission

I det katolske hovedkvarter i Danmark i biskop Czeslaw Kozons kontor og sammen med ham sidder vi: Den lutherske biskop i Roskilde Peter Fischer-Møller og generalsekretær i BaptistKirken Lone Møller-Hansen. Vi kender hinanden fra forretningsudvalget i Danske Kirkers Råd. Det er hyggeligt, og samtalen går let.

[≡] Lone Møller-Hansen
[📷] Niels Messerschmidt

Der er en verden til forskel fra, hvordan de første baptister i Danmark blev behandlet af især den lutherske kirke med tvangsdåb ved politiets hjælp i 1840'erne. Og endnu mere når vi går 500 år tilbage, da både Den katolske Kirke og den spæde Lutherkirke forfulgte anabaptisterne længere nede i Europa. I katolske lande blev døbere typisk brændt på bålet som kættere, mens de i lutherske og reformerte lande snarere blev druknet eller fik hugget hovedet af.¹

Paven i Lund

Pave Frans har lige været i Lund til en økumenisk reformationsmarkering arrangeret af Vatikanet og Det Lutherske Verdensforbund i fællesskab:

»At vi sammen kan markere 500-året for, at Luther offentliggjorde sine 95 teser, er resultatet af lang tids dialog. Spændinger og fordomme er nedbrudt. Vi katolikker

må erkende, at reformationen var forårsaget af manglende bevidsthed om vigtige ting fra katolsk side. Man burde have lyttet til Luthers anliggende«, begynder Kozon fordrageligt.

»Der er jo faktisk sket det, Luther ønskede. Kirken er blevet reformeret, og det kan vi glæde os over i fællesskab«, replicerer Fischer-Møller.

Arvesynden

De tre kirker repræsenterer forskellige meneskesyn. Fischer-Møller får sagt, at Luthers kirkesyn byggede på et »realistisk meneskesyn«. Han forklarer: »Kirkelig praksis skal holde folk på vejen. Sværmerne (heriblandt anabaptisterne, red.) var idealister. De lod, som om Guds rige var brudt igennem en til en, så man ikke behøvede de gamle institutioner, men vi er jo stadig syndere ...«. Og det fører til en snak om arvesynden:

»Selvom danskere generelt foretrækker en glad kristendom og ikke er så meget for at høre om synden, slår jeg gerne et slag for

arvesynden«, siger Fischer-Møller med et glimt i øjet. »Hvis ikke vi tør stå ved, at arvesynden har fat i os selv, ender vi med at projicere det onde over på andre mennesker.«

Kozon svarer: »Formålet er ikke at give folk dårlig samvittighed. Arvesynden har to aspekter. Dels er det en uforskyldt tilstand, et livsvilkår. I dåben vaskes den oprindelige skyld af, og gudsforholdet etableres. Vi er dermed indpodede på Kristus. Netop dåben ved neddykkelse, som blev praktiseret de første århundreder og stadig praktiseres i nogle katolske kirker, viser dåben

1) Læs mere om historien på www.baptist.dk og på www.anabaptist.dk/2015/12/15/martyrernes-spejl-historien-om-de-forsvarsloese-kristne/

» Vi katolikker må erkende, at reformationen var forårsaget af manglende bevidsthed om vigtige ting fra katolsk side. «

som en slags død, hvoraf man opstår som et nyt menneske. Men selvom vi er døbte og Guds børn, så er vi stadig trælle under synden. Netop pave Frans har fokus på barmhjertigheden. Det slækker ikke på syndens magt over os, men Gud bruger sin barmhjertighed til at bekæmpe synden.«

Hvem går fortabt?

Fischer-Møller griber bolden: »Jeg mener nu ikke, at synden vaskes af i dåben. Vi er på en gang retfærdiggjorte og syndere. I folkekirken har der i de sidste generationer →

Peter Fischer-Møller.

» Hvis ikke vi tør stå ved, at arvesynden har fat i os selv, ender vi med at projicere det onde over på andre mennesker. «

Lone Møller-Hansen.

» været et stærkt fokus på retfærdiggørelsen ved tro alene, mens helliggørelsen² er underbetonet.« Han indrømmer, at Folkekirken har et andet syn på dåben i dag: »Du skal lede længe blandt meget konservative lutheranere for at finde mennesker, der vil sige, at udøbte børn går fortabt, og at dåben skulle ændre barnets status hos Gud. Når vi praktiserer nøddåb på små børn, så er det ikke, fordi barnet har brug for det, men det har forældrene.«

Kozon fortsætter: »Vi tror heller ikke,

at et udøbt barn går fortabt. Forudsætningen for at gå fortabt er, at man aktivt siger nej til Guds nåde. Dåben er med til at markere tilhørsforholdet til Kirken. Den er et sakramente, men Gud er større end sakramentet. Jeg tror heller ikke, at de, der aldrig har hørt om Gud, går fortabt.«

Vi kommer til at tale om behovet for mission og hvilken slags mission, der er brug for. Peter Fischer-Møller er også formand for Danmission:

»Da Danmission blev grundlagt i 1821

sagde man: »Tænk på alle dem, der går fortabt hver dag, fordi de ikke har hørt om evangeliet«. Vi er et andet sted i dag. Vi tror på »missio Dei« – på Guds mission. Vi kommer ikke med Gud. Han er der i forvejen, og vi skal være med til at fortolke, hvem den Gud er, som kommer os i møde. De udøbte kunne vi i dag ikke finde på at kalde »gudløse.«

Mere, der forener os

Teologisk er vi efterhånden blevet ét i Kristus, bekræfter Kozon: »Vi tilhører alle den samme kristenhed, og dåben forener os alle. Uanset de historiske kirkelige forskelle har vi nu mulighed for at aflægge et fælles vidnesbyrd. Tidligere var vi ængstelige for at gøre noget sammen med andre kristne. Vi var bange for at miste vores identitet. Nu er det ikke bare logisk, men også nødvendigt!«

Kozon henviser til det, paven sagde i Lund: »Der er mere, der forener os, end der splitter«. Biskopperne er enige om, at vi ikke er enige i alt, men i det væsentligste. Men Fischer-Møller kan alligevel ikke lade være med at sige, at han længes efter at kunne fejre nadver sammen.

Fælles nadver

Kozon forklarer, at der jo stadig er forskelle i synet på sakramenterne, kirken og ikke

2) Helliggørelse – en samlet betegnelse for processen hen imod at ligne Jesus.

» Behovet i dag er at lade os udfordre af dem, der er udenfor kirken, for de minder os om noget, vi har overset. «

mindst embedet – fx præsternes rolle og hvem, der må forrette nadver: »Vi er endnu ikke en enhed, som Kristus beder om, men vi kan være i stue sammen og gøre mange ting ...«. For den katolske kirke ses fælles nadver som kronen på værket for den økumeniske³ vandring, mens andre, bl.a. baptister og lutheranere, mere opfatter fælles nadver som et middel til fællesskab.

»Det er der også katolikker, der mener«, tilføjer Kozon. Et spørgsmål presses sig på: Er vi først ét, når alle kirker har lagt sig ind under pavedømmet? Herpå svarer Kozon: »Der vil stadig være særlige traditioner, som kan bevares. Jeg forestiller mig fx ikke, at alle gifte præster skal sende deres koner (eller mænd? red.) væk og aflægge pibekraverne. Meget af det, som den danske folkekirke har oparbejdet som traditioner, vil kunne bestå i et større fællesskab. En fremtidig forenet kirke vil ikke i det ydre nødvendigvis være en ›one size fits all.«

» Dåben er med til at markere tilhørsforholdet til Kirken. Det er et sakramente, men Gud er større end sakramentet. «

Respekt for baptisterne

Peter Fischer-Møller bruger broerne i Rom som billede. Skal man bruge kræfter på at reparere den sammenbrudte bro, der tidligere var den eneste over Tiberen, eller skal man bare bruge nogle af de 17 broer, der er bygget siden da? Han er selvfølgelig ikke i tvivl og fortsætter: »I Bibelen er der mange billeder på vigtigheden af forskellighed. Kirken som et legeme er det ene. Forskelligheden er ikke et problem, men en gevinst. Det er vi blevet opmærksomme på i økumenisk arbejde de sidste 25-50 år.«

Til min store glæde tilføjer han: »Jeg

vil da ærgre mig, hvis alle baptister blev medlemmer af folkekirken. Vi har brug for frikirkerne. Vi har ikke brug for splittelsen, men for mangfoldigheden.«

Han glæder sig over samarbejdet med baptister, fx i Myanmar: »For buddhister er der jo ikke forskel på os. Vi er alle kristne.« Det samme gælder mission i Danmark: »Behovet i dag er at lade os udfordre af dem, der er udenfor kirken, for de minder os om noget, vi har overset. Vi skal ikke forvente, at de kommer til os. Vi skal komme til dem!«

Til slut spørger jeg, hvordan de ser på baptister: Lutheraneren svarer: »Baptister er retfærdiggjorte syndere, ligesom os i Folkekirken!« Og katolikken siger: »Baptister er en gruppe seriøse kristne. Vi har forskelligt dåbssyn, men det er ikke min tilgang til jer. Jeg oplever et stort engagement, en stærk identitetsfølelse, og så er I gode at samarbejde med.«

Czeslaw Kozon.

En kirke i udvikling

Casper Thorup er 26 år og katolik. Han kommer i Skt. Elisabeths Kirke i Holbæk, hvor han ind imellem ministrerer som altertjener. Men hvad tænker sådan en ung fyr egentlig om reformationen? Og hvordan ser han på Den katolske Kirkes fremtid?

[≡] [📧] Marie Bermann Schmidt

Casper indrømmer det gerne: »Martin Luther havde helt sikkert nogle gode pointer, som mange katolikker i dag og især pave Frans ville have sagt amen til. Havde den daværende pave taget Luther seriøst, var det måske ikke endt så katastrofalt. Men man havde jo en del store udfordringer: Evangelisering i Den Nye Verden, befrielsen af Jerusalem og truslen fra de muslimske hære, der erobrede mere og mere af Europa. Derfor var det nemmere at trække autoritetskortet og lukke munden på den lille tyske augustiner munk.«

Alle paver er reformatoriske

Historien viser måske noget andet, men Casper synes alligevel, det er en misforståelse, at katolikker skulle gå ind for status quo: »Jeg vil faktisk sige, at alle paver er reformatoriske på deres egne måder, men det

» Det har været skelsættende, at man er gået ind i det økumeniske samarbejde med alle kristne konfessioner. «

» Jeg tror, man bliver ret skuffet, hvis man forventer en ændring af Kirkens lære på disse områder. «

er klart, at de har meget forskellige fokusområder og udtryksmåder. Hvis man ser på Kirken siden Det andet Vatikankoncil (1962-65), så har den faktisk vendt sig ud mod verden. Hvor man tidligere forkastede andre trossamfund som kættere, der burde vende tilbage til folden, har det været skelsættende, at man er gået ind i det økumeniske samarbejde med alle kristne konfessioner.«

Forandringer på vej

Det kan godt være, at mange går og venter på et opgør med flere af de tabuer, som Den katolske Kirke har, men til det konstaterer Casper: »Jeg tror, man bliver ret skuffet, hvis man forventer en ændring af Kirkens lære på disse områder. Jeg kan ligeså godt sige det, som det er – det kommer ikke til at ske!« Casper mener sådan set heller ikke, at der er behov for det, for som han siger: »Selvom det er høje idealer, er det idealer, som er værd at bevare, fordi de er sande.«

Han er dog ikke i tvivl om, at der er forandringer på vej: »Den pastorale tilgang til emnerne er helt bestemt i forandring. Men da det er følsomme emner med meget forskellige tilgange, så træder Kirken varsomt. For nogle år siden sagde den daværende pave Benedict, at brugen af kondomer i visse situationer kunne være det mindste af to onder, fx for at undgå spredning af Hiv-

smitte. Det betød ikke, at prævention blev accepteret, men at der var undtagelser, hvor det trods alt var bedre end alternativet.«

Ingen fælles nadver

På trods af denne mere åbne stil, så mener Casper, at det økumeniske samarbejde har en grænse: »Der er naturligvis ting, som Kirken ikke kan ændre. Når det kommer til teologiske dogmer, er Den katolske Kirke urokkelig«, konstaterer han og uddyber: »I forhold til nadveren, som vi katolikker kalder kommunion (latin for fællesskab), så lærer kirkefædre os, at det er selvsamme kød og blod som døde for os på korset, og at det er forbeholdt dem, som er forenet med Kirken. Derfor kan man ikke modtage den hellige kommunion i Den katolske Kirke, hvis man ikke kan tilslutte sig dens lære.«

En nuanceret kirke

Det allervigtigste for Casper et dog, at Kirken

fortsætter i den retning, den er i: »Jeg tror generelt, at Kirken vil blive meget nuanceret, og at vi vil komme til at se både traditionelle latinske messer og et mere moderne udtryk, fx Hillsong-musik. Desuden tror jeg, vi vil opleve en meget mere evangeliserende kirke, der udnytter tidens teknologiske muligheder. Tænk, hvis Paulus havde haft Facebook, YouTube eller bare en telefon? Beløbet på hans medie-regning havde været længere end Biblen selv! Så jeg tror, vi vil se store ting ske i de kommende årtier.«

Øverst: Tabernaklet: hvor den forvandlede nadver opbevares.
Nederst: Casper Thorup.

Luther, velfærds- og konkurrencestaten

For Luther var det – også i verdslige anliggender – hovedsagen at gøre Kristus gældende. Hans hovedpointe var, at frelsen i tro sætter mennesket frit til at tjene medmennesket, at gøre »kærlighedens gerninger«. En fremadskridende sekularisering betyder, at »troen« spiller en mindre rolle, og religiøse doktriner ændres til sekulariserede værdisæt.

[≡] Jørn Henrik Petersen

[†] Collage: Ole Steen

Folketingets nu afdøde formand, socialdemokraten Erling Olsen så den demokratiske socialisme som en verdslig og kollektiv udgave af den kristne næstekærlighed. Det er kernen i en civilreligion med fokus på, hvordan den enkelte skal handle som »god statsborger«. I en gudløs argumentation blev Gud reduceret til næstekærlighedsbuddet. Det blev grundlag for en velfærdslære, der gjorde næstekærligheden synonym med lighed, fællesskab, solidaritet, tryghed, universalisme og barmhjertighed.

Men vægtlægningen på næstekærlighed og omsorg for »den anden« kan man næppe forstå uden århundreders kristen forkyndelse som bagtæppe; men det er gjort verdsligt, så buddet i en gudløs verden snarere betegner skellet mellem godt og ondt, rigtigt og forkert.

Velfærdsstaten – et barn af Luther?

Uden frelsen i troen på Kristus som det bærende kan man ikke tale om velfærdsstaten som et barn af Luther, men århundreders forkyndelse af »kærlighedens gerninger« danner klangbund for de begreber, der i næstekærlighedens navn indgår i civilreligionen.

Luther byggede på en tanke om alles ansvar for og alles solidaritet med alle. Han

» Hos Luther var ansvaret for »den anden« indbygget i fællesskabet. Det bærer ansvaret for næsten. «

ville næppe forstå den tanke, som bærer den nordiske velfærdsstat: At velfærdsstaten omfatter alle borgere. Selv om han skelnede mellem »værdigt« og »ikke værdigt« trængende, nærmer hans syn på fællesskabet sig velfærdsstatens kerne.

Fuldbyrdelse eller idé

For Luther var næstekærligheden både individuel og kollektiv. Det svarer til skellet mellem næstekærlighed som fuldbyrdelse og som idé. I fuldbyrdelsen fastholdes den enkelte på det personlige ansvar for næsten, mens idéen nedskriver buddet om næstekærlighed til et korrektiv af det forhold, at mennesker har det svært med fuldbyrdelsen.

Vi finder også Luther i velfærdsstatens krav om mådehold, generøsitet og arbejdsvilje:

- Mådehold – at man kun søger det, man har brug for
- Generøsitet – at man opfylder sin pligt til at drage omsorg/betale for sin næstes behov
- Arbejdsvilje – at man både arbejder for sit daglige brød og til gavn for andre, men ikke arbejdsvilje som kapitalistisk dyd.

Surrogat for næstekærligheden

Vi lever ikke som Luther i et feudalt samfund. Velfærdsstaten er ikke noget, »øvrigheden« har trukket ned over os, men

et resultat af politiske beslutninger om at tøjle vores selviskhed – det Luther kaldte vores »indkrogethed«. I det perspektiv bliver velfærdsstaten et »som om«-samfund, hvor vi i fællesskab har påtaget os ansvaret for den anden, som om vi udøvede »kærlighedens gerninger«. Den bliver næstekærlighedens surrogat, der skal overvinde den menneskelige trang til at smyge sig uden om »tjenesten for næsten«. Velfærdsstaten løfter helt luthersk forsørgelsesopgaven som et kollektivt ansvar – også selv om dens midler er anderledes.

Velfærdsstaten er luthersk, fordi den hviler på, at mennesket har værdi i sig selv som skabt i Guds billede, og fordi Luther i kraft af sin opfattelse af det almene præstedømme måtte se en social sikkerhed for alle som en god ting. Men det er et problem ved velfærdsstaten, at den er skabt af de samme, som lever i den. De ville tøjle selviskheden, men nissen er flyttet med. Det ytrer sig i »krævementalitet«, skatteunddragelse og mangel på arbejdsvilje.

For Luther kunne der ikke bygges samfund på næstekærligheden. Og det er →

» Uden frelsen i troen på Kristus som det bærende kan man ikke tale om velfærdsstaten som et barn af Luther. «

måske heller ikke muligt på »næstekærlighedens surrogat«, men under alle omstændigheder befinder vi os i en ændringsproces med »konkurrencestaten« som mål. Hvordan ser den så ud i et luthersk perspektiv?

Mennesket i konkurrencestaten

Mens velfærdsstaten så mennesket som enestående og med værdi i sig selv, ser konkurrencestaten menneskets værdi som bestemt af dets nytte på arbejdsmarkedet. Mennesket er økonomisk eller opportunistisk. Det skyr arbejdet, men elsker dets frugter.

Derfor skal det detailstyres gennem økonomiske incitamenter og rammes af sanktioner, hvis det ikke reagerer som ønsket. Tillid til menneskets gode vilje erstattes af kontrol og overvågning.

Derfor bliver de »afhængige«, de »sårbare« og de »udsatte« gjort til syndebugke og genstand for forførelse og vrede.

Fællesskabet bærer ansvaret

Hos Luther var ansvaret for »den anden« indbygget i fællesskabet. Det bærer ansvaret for næsten. Det er vanskeligt at forene

med tanken om et fællesskab knyttet til arbejdsmarkedet.

Når den enkelte handler individualistisk og selvisk uden solidaritet med de fattige og svage, taler Luther om »indkrogethed« eller »kødets klogskab«. Det er langt fra værd at idealisere eller gøre til norm for menneskelig handling. For Luther var den egeninteresse, der spejlede sig i en religiøs eller økonomisk selvcentrering, en modsætning til den kærlighed, der ikke søger sit eget, men først og fremmest »de andres«.

Derfor kan egennyttens eller opportunistens aldrig gøres til norm i luthersk tænkning, for skabelsen er ikke sket med egennyttens for øje, og fordelingen af ejendom skal altid vurderes i et omfordelingsperspektiv. Derfor ville Luther givetvis have det svært med tanken om en konkurrencestat.

Se, det er jo nok værd at tænke over!

Jørn Henrik Petersen

- Professor, dr.phil. & lic.oecon
- Knyttet til Center for Velfærdstatsforskning på Syddansk Universitet
- Forskningsområder:
 - Den danske velfærdsstats historie
 - Social- og velfærdspolitik
 - Velfærdsstatens normative grundlag
- Tidligere medlem af menighedsrådet i Odense Domsogn

Kirkens år forløber i sin egen rytme, der fastlægges af højtiderne. Kirkeåret er uafhængigt af årstiderne, men sætter sit præg på menighedens liv. Serien omhandler den fase i kirkeåret, der er relevant ved udgivelsen af det enkelte nummer af *baptist.dk*

Fasten

De sidste 40 dage før påskedag kalder vi fasten. Forbilledet er de 40 dage, Jesus tilbragte i ørkenen efter sin dåb og før sin tjeneste som Guds søn. Faste betyder to ting. For det første: En bøn om at blive holdt fast af Guds magt i livets kampe.¹ For det andet: Hjælp til at holde fokus på andet end sig selv!

[≡] Raymond Jensen
[✝] Collage: Ole Steen

Det er en fysisk nødvendighed, at vi skal spise og drikke for at kunne fungere; men det er også en sandhed, at store mængder mad, drikke og søde sager gør os trætte og ukoncentrerede. De påbud, vi finder i Bibelen, har til formål at styrke os og hjælpe os til at blive i lyset og skelne

mellem godt og ondt. De skal fri os fra at synke ned i passivitet og egoisme.

Fasteteksterne er kamptekster

Fyldt med kritik! Fyldt med velsignelse! Fra Gud til os. Læs Esajas' bog kapitel 58. Her hagler det med kritik af uværdige arbejdsforhold – og selvpineriet i fastedragt får et skud for boven. Og så påstår folket, at Gud ikke ser dem. Egoismen spærrer: »Nej, den faste, jeg ønsker, siger Herren, er at løse ondskabens lænker.«²

Der findes ondskab. Det onde opererer fortsat i verden, og onde mennesker lægger åg på andre mennesker og berøver dem deres mad, hjem, tøj og frihed. Lige så hård Gud er, lige så blødt giver han sig til kende hos Esajas: »Når du deler dit brød med den sultne«³, så vil Herren svare dig og vise sig for dig: »Her er jeg!«⁴, siger Herren. Faste

handler om alt andet end dig selv. Din faste skal være til fordel for andre!

Sejrsfest og lovsang

Efter fasten følger sejrsfesten og lovsangen påskemorgen. Vi har set lyset og valgt side. Vi hilser Jesus Kristus og byder ham velkommen: »Hil dig, frelser og forsoner!« – og sammen synger vi af fuld kraft:

*Ja, jeg tror på korsets gåde,
gør det Frelser, af din nåde.
Stå mig bi, når fjenden frister!
Ræk mig hånd, når øjet brister!
Sig: Vi går til Paradis!⁵*

Raymond Jensen

- Præst i Østhimmerlands Baptistmenighed
- Medarbejder på »Den Nye Aftale, Det Nye Testamente på nudansk«.
- Cand. theol. fra Århus Universitet

1) Salmernes Bog kap. 31, vers 3

2) Esajas kap. 58, vers 6

3) Esajas kap. 58, vers 7

4) Esajas kap. 58, vers 9

5) Salme af Grundtvig, Baptisternes Salmebog nr. 184

En lærerig proces

Lyngby Baptistmenighed har afsluttet forløbet som pilotprojekt for Innovativ Kirke. Menigheden har på et halvt år gennemført fire workshops med 15-20 deltagere.

[] Charlotte Willer

[] Charlotte Willer og Rune Toldam

»Innovativ Kirke kan anbefales andre menigheder«, siger Pia Duebjerg Andersen fra Lyngby. »Vi har måske været lidt for hurtige, men det var en chance, vi tog, fordi den bød sig. Vi har lært meget undervejs. Lige nu er vi bare lidt hårdt ramt som menighed bl.a. af sygdom, men vi skal nok klare os!«

Forløb i fire faser

Menigheden har været igennem forløbets fire faser:

- Hvem er vi?
- Verden omkring os
- Nye løsninger
- Forankring

Det har givet anledning til spændende samtaler, der har sat ord på menighedens situation og drømme.

Alle menigheder har potentiale og ressourcer

Jeg fortsætter med at bringe Innovativ Kirke ud til lokale menigheder for at hjælpe deltagerne til at opdage deres passion for menigheden og lokalsamfundet. Det har vi

oplevet begyndelsen af i Lyngby, og det tror vi på, at andre menigheder også opdager.

Et lærerigt pilotprojekt

Forløbet med Lyngby har været en lærerig oplevelse for os alle. Som facilitatorer har vi lært meget om, hvad Innovativ Kirke kan. Derfor bliver processen hele tiden skarpere. Det er fx ikke nødvendigvis de samme

»Jeg fortsætter med at bringe Innovativ Kirke ud til lokale menigheder for at hjælpe deltagerne til at opdage deres passion for menigheden og lokalsamfundet.«

Vi kalder det 'Innovativ Kirke'

Alle baptistmenigheder har muligheden for at ansøge om at være med i et forløb, hvor vi arbejder med, hvordan menigheden bliver mere kreativ og nyskabende.

Kirken har brug for at udvikle sig

Evangeliet har *ikke* mistet sin relevans, men kirken kan som organisation stå i vejen for det uforanderlige budskab, hvis den ikke er klar til at forandre sig i takt med verden.

- Vi ser en unik mulighed i at træne menighederne i kreativitet og innovation og arbejde med konkrete ideer og løsninger, der udfolder kirkens potentiale
- Vi arbejder med menigheden, hvor den er, og med de ressourcer, der er til stede

Menigheden vil lære at identificere relevante behov i samfundet og omsætte ideer til virkelighed.

Målsætningen er vækst både numerisk og åndeligt

I november måned afsluttede den første kirke forløbet. Lyngby Baptistmenighed har gennemført fire workshops som pilotprojekt.

De næste menigheder er allerede i gang. Måske vil din også være med?

Målet er, at ti menigheder er i gang med forløbet eller har gennemført det i 2017.

mennesker, der er til stede hver gang.

Derfor har vi allerede tilpasset indholdet, så man kan komme til en workshop eller til alle fire.

Vi drømmer om, at Innovativ Kirke vil sætte gang i kreative samtaler, så vi opdager vores ressourcer rundt om i landets menigheder.

”I vil jo bare gøre godt”

Martin fra Bespoke har arbejdet professionelt med Innovativ Kirke, og det har afkræftet nogle fordomme om kristne – og baptister.

[≡] Martin Dyrman Hansen

[📷] Rune Toldam

Martin kommer på en måde ind ad bagdøren, hvis man kan sige, at han er inde. Han er professionel kaospilot, ansat af venen Rune Toldam i hans innovative firma Bespoke, der holder til i det hippe Papirøen på Christianshavn. Og han aner vel knapt nok, hvad han går ind til, da Rune beder ham være tovholder på det projekt, han har sat i søen i Baptistkirken, kaldet Innovativ Kirke. Han skal være sparringspartner og coach for Charlotte Willer, der skal oplæres som menighedskonsulent. Her fortæller han om sine første erfaringer med Baptistkirken, og han indrømmer, at nogle fordomme er blevet gjort til skamme.

Navn: Martin Dyrman Hansen

Oprindelse: Nordjylland

Bopæl: København

Jeg er ansat som kreativ konsulent og researcher i Bespoke.

Jeg har aldrig været tilknyttet en kirke. Jeg er ikke døbt eller konfirmeret, og jeg blev heller ikke gift i en kirke. Jeg har til tider sat mine ben i folkekirken til barnedåb, begravelser, konfirmationer og et enkelt bryllup, da jeg var syv år gammel, men jeg tror, de fire gange af tre timers workshop i Lyngby Baptistkirke udgør hoveddelen af den tid, jeg nogensinde har tilbragt i en kirke. Jeg tror på det gode i mennesker. Jeg finder en åndelighed i mine relationer til andre og til verden, og jeg synes, der findes gode budskaber i det kristne budskab, men har aldrig følt lyst til at være religiøs eller bekende mig til en gud eller deltage i en religiøs praksis.

Strukturer og forventninger

Min forventning til Innovativ Kirke var, at de deltagende menigheder ville stille spørgsmål ved deres nuværende praksis og udforske nye måder at udleve og sprede den gode historie om Jesus' liv og Guds kærlighed. Såvel som andre organisationer nogle gange står i vejen for sig selv, når det gælder om at udleve deres mission i verden, oplevede jeg, at nogle interne strukturer og vaner står i vejen for nogle baptistmenigheders trivsel.

Strukturer og vaner bliver opbygget i løbet af mange år og er tilpasset

bestemte omgivelser og samfundsmæssige strømninger. Nogle gange er det derfor nødvendigt at bryde vanerne og gentænke måden, man organiserer og handler på i fællesskabet, fordi omgivelserne og tiderne har ændret sig. Forventningen til menighederne i Innovativ Kirke er, at de har modet til at sætte sig selv på spil og afprøve nye måder at udbrede det kristne budskab på og gøre godt for andre.

Hvad har overrasket mig?

Mangfoldigheden i menighedens medlemmer har overrasket mig. Jeg har aldrig gået i kirke eller bekendt mig til et religiøst fællesskab, og det har overrasket mig meget at se, hvordan en menighed med alle aldre, uddannelsesniveauer og interesser formår at holde sammen i en verden, hvor mange unge kun indgår i meget nicheorienterede fællesskaber, hvor alle har samme interesse og baggrund. I kirken ser jeg en mangfoldighed, som jeg ikke ser mange andre steder.

» *Min forventning var, at de deltagende menigheder ville stille spørgsmål ved deres nuværende praksis og udforske nye måder at udleve og sprede den gode historie om Jesus' liv og Guds kærlighed.* «

» *Mangfoldigheden i menighedens medlemmer har overrasket mig.* «

Hvad begejstrer mig?

I mange organisationer og individer ser jeg et fokus på at skabe den store forandring, om at skabe fred i verden, en grønnere planet eller paradigmeskifte. I mine interviews med medlemmerne i BaptistKirkens menigheder hører jeg et fokus på det lokale. Jeg hører, hvordan nogen bare vil have flere til at komme til fællesspisning i kirken, hvordan man gerne vil tilbyde sine resurser til lokale initiativer og skabe lokalt sammenhold. Jeg havde en forudindtaget tro på, at baptistkirkerne bare ville bygge brønde i Afrika og skoler i Burundi, og at det var en måde at rekruttere nye medlemmer af kirken på.

Inden jeg startede projektet, anså jeg det sociale missionsarbejde som en rekrutteringsstrategi, men jeg ser nu, at det hovedsageligt er et ønske om at gøre godt – om folk så efterfølgende bliver troende, betyder ikke så meget. Jeg tror, mange ikke-troende har denne fordom om kirken som nogen, der prøver at sælge en overbevisning. At arbejde og tale med baptister i løbet af det seneste år har overbevist mig om, at det ikke er tilfældet. Jeg har sågar anbefalet min ikke-troende mor at tage til fællesspisning i sin lokale baptistkirke, da hun fortalte mig, at hun savnede lokale sociale arrangementer i sin by.

» *Jeg havde en forudindtaget tro på, at baptistkirkerne bare ville bygge brønde i Afrika og skoler i Burundi, og at det var en måde at rekruttere nye medlemmer af kirken på.* «

Kvinden, passionen og budskabet

Charlotte Bekker Willer er sådan et menneske, der indbyder til fortrolighed. Hun smiler med mund og øjne – både når hun taler, og når hun lytter. Man er ikke i tvivl om, at hun véd noget om mennesker. Og så forstår hun sig på kirkesprog, som hun selv siger.

[☰] [🗨️] Christina Lundegaard

Charlotte er 34 år, gift med Simon og mor til Joel og Nor på 5 og 3 år. Familien bor i Vanløse udenfor København i et moderne bofællesskab sammen med Simons forældre, Lise og Bjarne Willer.

Kvinden

Charlotte er proceskonsulent i »Innovative Kirker«. Det er et kreativt udviklingskoncept, som Baptistkirken i Danmark tilbyder menigheder, der har lyst til at se på sig selv med nye øjne. Et tilbud til de menigheder, der véd, hvem de er, men har brug for hjælp til at finde ud af, hvilken vej de skal gå. Charlottes primære opgave er at facilitere de fire workshops, som projektet tilbyder menighederne at deltage i. Gennem fælles idéudvikling, leg og samtale udfordres menighederne til ærlighed og nytænkning. Hvad vil de prioritere? Hvor vil de lægge deres kræfter?

Charlotte er uddannet pædagog og har desuden en kandidatgrad i pædagogisk psykologi. Udover at vide meget om rela-

tioner véd hun altså også en hel del om læringsfællesskaber – forpligtende fællesskaber, der lærer sig ud af problemer.

Det er Charlottes håb, at »Innovative Kirker« kan hjælpe menigheder til i fællesskab med hende at opdage det potentiale, der er i menighederne, og gå på opdagelse i nye muligheder. Men selvom hun selv er fuld af idéer til, hvordan det kan se ud i praksis, så fortæller hun ikke menighederne, hvordan forholdene skal være hos dem: »»Innovative Kirker« skal ses som en ramme. Vi har udviklet den proces, som menighederne kan gennemgå, men de skal selv finde målene«, fortæller hun.

Selv tilhører Charlotte *Regen* i København, hvor hun er kommet, siden menigheden blev skabt for 13 år siden. Her er hun også ansat på halv tid som familie- og lederudviklingskoordinator. Menigheden, der fusionerede med Kristus Kirkens Baptistmenighed for et par år siden, er primært en tilflyttermenighed, der er sammensat af mennesker med vidt forskellige historier

»» Charlottes primære opgave er at facilitere de fire workshops, som projektet tilbyder menighederne at deltage i. ««

»Vi har udviklet den proces, som menighederne kan gennemgå, men de skal selv finde målene«, fortæller hun. «

og kirkeerfaringer. Det er en af menighedens store fordele, mener Charlotte, og erfaringerne kan hun tage med sig i sit arbejde med »Innovative Kirker«.

Passionen

Charlotte drømmer om sunde menighedsfællesskaber, og hun har et inderligt ønske om, at »Innovative Kirker« kan være med til at skabe netop det: »Jeg drømmer om, at mange kirker bliver involveret, at projektet vokser, og at menighederne tør koncentrere sig om at skabe gode, afbalancerede fællesskaber og fokusere på det, der er vigtigst for dem. Hvis vi opnår det, er vi godt med.« Flere skal opleve Guds kærlighed. →

» Kirken kan være den fred eller det tilflugtssted, som vi har brug for i hverdagen, og når vi hjælper hinanden og står hinanden nær, skabes der noget helt unikt. «

Charlotte finder stor inspiration i at møde mange forskellige mennesker i menighederne og opleve deres fællesskaber, og »Innovative Kirker« skaber en fantastisk mulighed for at føre gode og ærlige samtaler. Samtalerne rykker noget i menighederne, og de rykker noget i Charlotte: »Jeg er vildt privilegeret, at jeg får lov til at komme ud i de her kirker. Jeg lærer rigtig meget og får nogle fantastiske kompetencer. Efter en god workshop kan jeg mærke,

at jeg også bliver udfordret personligt. Vi behøver ikke at være ovenpå for at invitere folk ind.«

Budskabet

I *Regen* arbejder de ud fra to overordnede fokus: At elske Jesus og at elske København – kirkens nærområde. Kirken kan være den fred eller det tilflugtssted, som vi har brug for i hverdagen, og når vi hjælper hinanden og står hinanden nær, skabes der noget

helt unikt. Det er Charlotte overbevist om. Og endnu engang tydeliggøres det, hvordan hendes liv og virke i *Regen*, både som menighedsmedlem og ansat, inspirerer hende i arbejdet med »Innovative Kirker«: »Hvis det her kommer til at få aftryk på flere folk end dem, der kommer i kirken til hverdag, så ville jeg synes, det var helt fantastisk!« For selvom »Innovative Kirker« med Charlotte i spidsen ikke har en færdig pakkeløsning klar til de involverede menigheder, så ønsker hun, at menighederne bliver i stand til at række ud over sig selv.

Charlotte, der stadig smiler, vil gerne minde os om, at evangeliet ikke har mistet sin relevans. I bund og grund handler det om at fortælle om Gud og hans kærlighed til os.

» Charlotte drømmer om sunde menighedsfællesskaber, og hun har et inderligt ønske om, at »Innovative Kirker« kan være med til at skabe netop det. «

Lederkonferencen 2017:

Ledere skal lære af anabaptisterne

Hvad kan vi lære af anabaptisterne? Hvilke værdier bør præge os, når vi skal lede vor tids baptistmenigheder? Det er nogle af de spørgsmål, som ledere fra alle menigheder kan blive klogere på, når der indbydes til Lederkonference 2017 på Brandbjerg Højskole den 21.-22. april 2017.

Vi hører hele tiden om Luther i dette reformations-markerings-år. Det er dog

ikke den eneste strømning, der kommer til os fra reformationen. Hans samtidige, anabaptisterne, havde nogle værdier, vi stadig kan lære af: Jesus er nøglen til Biblen, kirke er mission, økonomisk solidaritet, forsonet fællesskab, socialt engagement og kristne er fredsstiftere.

Et par af dem trækkes frem på konferencen: Hvad betyder det, at kirke er mis-

sion? Hvordan kan forsoning præge vores menigheder? Og hvad indebærer socialt engagement?

Den internationale taler er engelske Stuart Murray, der er ekspert i anabaptismen. Sæt kryds i kalenderen. Det er for hele menighedsrådet og alle ledere i menighederne. Tilmelding inden 10. marts. Se programmet på www.baptistkirken.dk.

Døbt

Holbæk

13.11.2016: *Veronica Remonfelix*, f. 03.01.2005

Odense

20.11.2016: *Filip Bauer Spang*, f. 04.07.1959

Randers

10.09.2016: *Søren Christiansen*, f. 21.05.1963

Roskilde

20.11.2016:

Arezo Pirayandeh, f. 21.09.1981

Behnam Esmaelpoor, f. 26.08.1991

Hojat Rostami, f. 07.03.1985

Victor Lyng Nielsen, f. 30.12.1995

Ludvig Reinhold Mikkelsen, f. 06.02.1999

Døde

Brovst

Søren Emil Grarup, født 19.09.1921,
døbt 07.06.1936 i Brande, døde 19.11.2016

Frederikshavn

Kirsten Hvid Jepsen, født 25.05.1955,
døbt 26.10.1969 i Frederikshavn, døde 05.11.2016

Hjørring

Bitten Madsen, født 19.07.1932,
døbt 25.12.1952 i Hjørring, døde 13.12.2016

Karmelkirken

Vera Næsby, født 11.06.1932,
døbt 25.04.1948 i Bethelkirken, døde 21.11.2016
Marius Iversen, født 16.04.1914,
døbt 07.05.1933 i Bethelkirken, døde 13.12.2016

Korskirken, Herlev

Niels Christian Sørensen, født 30.07.1936,
døbt 14.09.1952 i Slagelse, døde 30.11.2016

Pandrup-Birkelse

Inger Christensen, født 13.08.1926,
døbt 04.05.1941 i Pandrup, døde 18.11.2016

Sæby

Eva Kanstrup, født 20.11.1922,
døbt 04.04.1948 i Østervrå, døde 08.10.2016

Kirken i KCV, Sæsing

Ejvind Damsgård, født 01.06.1938,
døbt 14.08.1966 i Apostolsk kirke, Hjørring,
døde 20.11.2016

Aarhus

Bessie Gjøderum, født 24.01.1921,
døbt 28.01.1934 i Frederikshavn, døde 21.11.2016
Eva Ingrid Axelsen, født 07.12.1936,
døbt 27.04.1952 i Nørresundby, døde 13.12.2016

Ytringsfriheden gælder for alle!

Efterårets politiske arbejde har handlet om den såkaldte ›imam-lov‹, der rammer alle religiøse forkyndere – også i de kristne ungdomsforeninger. Ved Dansk Ungdoms Fælleråds (DUF) delegeretmøde blev der vedtaget en udtalelse, der tager markant afstand herfra. Vi har interviewet stud. teol. Christian Bylund, der er repræsentant i DUFs styrelse for Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund (BBU).

[≡] Bent Hylleberg

[📷] Morten Rode

De nye religionslove blev vedtaget i Folketinget midt i december. Kort forinden blev der ved DUFs delegeretmøde vedtaget en udtalelse, som vi citerer nedenfor – og vi tog en snak med Christian Bylund om dens indhold:

Hvor stammer udtalelsen fra?

Udtalelsen stammer fra DUF's delegeretmøde, hvor den skabte en del debat. Det var langt fra alle, der var enige i, hvordan man skal forstå det politiske ›enighedspapir‹. Men efter en længere debat viste en afstemning, at flertallet af de delegerede ville støtte udtalelsen.

Hvem tog initiativ til udtalelsen?

Udtalelsen blev født i den kirkelige gruppe, hvor fri- og folkekirkelige børne- og ungdomsorganisationer koordinerer deres arbejde. Vi har i et par år snakket om, hvad man kunne bruge sådan et økumenisk fællesskab til. I år valgte vi at opprioritere arbejdet og bruge DUF og gruppen mere politisk. Udtalelsen blev afsendt fra dette forum af mere end 15 kirkelige organisationer.

Hvad er det vigtigste ved udtalelsen?

Det er, at det politiske ›enighedspapir‹ ikke kun ses som et problem inde fra kirken og de religiøse foreninger, men det er en bred

Udtalelsen fra DUF siger bl.a.

Enighedspapiret kriminaliserer visse ytringer på baggrund af, hvem der siger det. Det betyder fremover, at mange unge frivillige i de kirkelige ungdomsforeninger ikke længere har den samme ytringsfrihed som de øvrige foreninger og organisationer i DUF.

Ytringsfrihed bør ikke begrænses således, at nogle mennesker må mene noget, som andre ikke må. Den slags begrænsninger i ytringsfriheden kender vi ellers kun fra regimer, som vi normalt tager afstand fra. Demokrati og ytringsfrihed er to af hjørnestenene i DUF og i Danmark, og dem skal vi værne om.

Med denne ændring ville en politisk aktiv ung ustraffet kunne sige ting til et politisk landsmøde, som en frivillig kirkelig leder vil kunne blive straffet for at sige i sin lokale forening. DUF skal derfor arbejde for, at de religiøse foreningers rettigheder og ytringsfrihed forbliver den samme som for resten af de folkeoplysende foreninger.

Se hele udtalelsen her: http://duf.dk/uploads/tx_templavoila/ARR_2016-12-03_Vedtagne_udtalelser.pdf

vifte af organisationer, der stiller sig bag den kirkelige ungdom og siger, at ytringsfrihed gælder for alle. Det er et problem for ytringsfriheden, når mennesker bliver begrænset i at udøve deres grundlovssikrede ret til at deltage i den demokratiske samtale.

DUF's formand Kasper Sand Kjær ytrede sig meget positivt om udtalelsen og opfordrede til at støtte op om den. Samtidig sagde han, at han ville stå på mål for den i pressen. Jeg ser det som en kæmpe støtte, at formanden går ud og siger, at ytringsfriheden gælder alle. Og det er helt klart en styrke, når så mange forskellige foreninger kæmper for, at alle har samme rettigheder i samtalen.

Kritiserer de politiske ungdomspartier åbent deres moderpartier?

Det er sjældent i politik nu til dags, at nogen melder noget som helst ud helt

Dansk Ungdoms Fællesråd

- stiftet af professor Hal Koch i 1940
- består af 72 medlemsorganisationer
- 20 af dem har kirkelig eller religiøs baggrund
- har over 600.000 medlemmer i foreningerne

åbent. Det er heller ikke tilfældet i denne sag. Men Kasper Sand Kjær advarede allerede i marts¹⁾ om politiske automatreaktioner, der vil bekæmpe svindel ved at gå på kompromis med ytringsfriheden. Det

vigtige for mig er DUF's entydige opbakning, når det gælder de religiøse foreningers adgang til den demokratiske samtale, snarere end partipolitiske uenigheder.

1) <http://duf.dk/nyhedsbrevssystem/pressemeddelelser/duf-efter-tv2-dokumentar-pas-paa-med-automat-reaktionerne/>

Menighedsfusion – vejen frem?

Fusion af to fungerende menigheder på 93 og 64 medlemmer – er det ikke netop det modsatte af det, vi lige nu i BaptistKirken er optaget af, nemlig at plante nye kirker/trosfællesskaber?

Medlemmerne i Vodskov var loyale og trofaste, men der var stagnation i aktivitet og idéer. Gennemsnitsalderen for aktive medlemmer var høj, og medlemstallet faldt derfor støt. Vi kunne forudse en nedadgående linje for de bærende kræfter og ønskede ikke, at menigheden skulle blive en lille sluttet kreds af gamle mennesker. Derfor måtte der handles, og ofte må der skabes nyt, for at noget kan vokse frem!

[] Bente og Svend Eli Jensen

[] Oskar Petersen

Tanken om fusion opstod for 3-4 år siden og blev af flere omgange drøftet i menigheden. Det endte med fuld opbakning til en henvendelse til Nørresundby, som vi havde haft et mangeårigt samarbejde med og nu også fælles præst. Det var ikke en let beslutning. Mange følelser var med i samtalerne.

» Ofte må der skabes nyt, for at noget kan vokse frem! «

Nørresundby modtog henvendelsen positivt, om end man lige skulle sunde sig lidt. Efter nogen tid og flere samtaler vedtog begge menigheder en principbeslutning om at fortsætte arbejdet med en fusion. Der blev nedsat et fusionsudvalg, bestående af medlemmer fra begge menigheder. Det splittede sig op i underudvalg, der tog sig af alle de praktiske forberedelser.

Fusionen blev vedtaget med overvældende flertal i begge menigheder til start nytår 2016 med det nye navn: Baptistkirken Nørresundby-Vodskov.

En ny menighed

Begge menigheder var enige om, at de eksisterende menigheder skulle nedlægges og indgå i en ny menighed med ny organisation og nyt navn. Alle ressourcer, medarbejdere, frivillige, bygninger, økonomi mv. skulle puljes som grundlag for

noget nyt. Der skulle ikke stilles betingelser fra de ophørende menigheds side.

Der blev gjort meget for, at menighedens medlemmer skulle lære hinanden at kende. Der blev afholdt fælles menighedsmøder og weekends, »spis sammen aftener« i private hjem med deltagere fra begge menigheder, nye cellegrupper blev dannet, og der blev udarbejdet en »Hvem er hvem«-bog til alle med foto og navn på alle menighedsmedlemmer.

Hvordan vil vi være kirke?

Menighedsrådet på seks personer plus præst blev frigjort mest muligt for de praktiske opgaver for at koncentrere sig om den åndelige linje. Derfor skulle der være seks andre udvalg med hver sin kontaktperson i menighedsrådet: Gudstjenesteplanlægning, mission, omsorg, PR, økonomi og praktiske gøremål.

Gudstjeneste og undervisning fokuserer på at vokse i tro og udruste til tjeneste. Vi ønsker at være i mission ved at dele evangeliet gennem personlige relationer og ved at skabe kontakt til lokalmiljøet gennem større arrangementer, deltagelse i gospelkor og kirkekor, åben kirke en dag om ugen, fællesspisning med gospelkoret en gang om måneden og seniormøder, hvor mange af byens borgere deltager. Aktiviteterne foregår i begge kirker.

» Begge menigheder var enige om, at de eksisterende menigheder skulle nedlægges og indgå i en ny menighed med ny organisation og nyt navn. «

Menighedens værdier og kultur

De to menigheds grundlæggende værdier og teologiske linje var ret ens. Et kærligt og rummeligt fællesskab med plads til forskellighed var vigtigt for begge menigheder. Der var forskel på menighedernes kultur, men vi supplerer hinanden. Hvor den ene er svag, har den anden styrke. Erfaring får nye impulser af ungdom, og ungdom drager nytte af vedholdenhed og viden. Som én ny menighed øges vores missionspotentialer – gløder, der samles, kan få et bål til at brænde.

Det rigtige valg

Nu oplever vi et større engagement, der har gjort det let at finde kandidater til alle opgaver. Fusion af de to menigheder har medført en positiv udvikling, tilgang af medlemmer, bedre økonomi, begejstring og mod på fremtiden. Så for vores menigheder var fusionen det rigtige valg!

Se også videoen om fusionen på menighedens hjemmeside:

<http://www.baptistnsb.dk/video.html>

Liv og arbejde i Rwanda og Burundi

» Jeg havde en grundlæggende fornemmelse af, at vi gjorde det rigtige. «

For godt to år siden sad vi rundt om morgenbordet alle fem, da vi sagde til vores tre børn, at der var noget, vi gerne ville fortælle dem. Rasmus forklarede: »I ved godt, at kirken arbejder i Rwanda og Burundi, og vi er så heldige, at vi har fået job med kirken, så efter jul, skal vi flytte til Burundi«.

[≡] Line Jul Hylleberg

[📷] Line og Rasmus Hylleberg

Om ordene helt faldt sådan, husker jeg ikke, men vores ældste søn Emils reaktion står helt tydeligt for mig. Han blev rasende og råbte: »Hvorfor vil I ødelægge vores liv?« Og de to andre reagerede ikke meget mere positivt, så der var skrig, gråd og ikke spor Afrika-idyl.

Som vi har forsøgt at fortælle i vores nyhedsbreve og via Facebook, så tog det

nogen tid for børnene, Emil (12), Anna (10) og Andreas (6) at vænne sig til at være først i Burundi og siden i Rwanda. Men jeg havde en grundlæggende fornemmelse af, at vi gjorde det rigtige, selvom det var svært og bød på udfordringer – og sådan har det været siden. Der er selvfølgelig masser af ting, som er frustrerende og irriterende og indimellem også lidt svært, fordi kulturen og omgivelserne er ukendte, men her vil jeg forsøge at fortælle lidt om, hvorfor jeg er glad for at være her ...

En drøm blev til virkelighed

I dameblade kan man ofte læse om, hvordan kvinder, der er »sprunget ud i det ukendte«, oplever det som en stor lykke. For mig har det altid virket lidt plat, at det ukendte skulle kunne gøre mig glad, fordi jeg finder stor glæde i netop det kendte. Men jeg må indrømme, at det har givet mig en helt særlig glæde, at vi tog imod gaven og opgaven at arbejde med Baptistkirken i Rwanda og Burundi. Glæden og taknemmeligheden over, at vi fik muligheden er stor hver dag.

Vi har et meningsfyldt arbejde

Det siger sig selv, at det er meningsfyldt at arbejde med kirkens udviklingsprojekter.

» Kirken her løser en række af de opgaver, som velfærdsstaten varetager i Danmark. «

Kirken her løser en række af de opgaver, som velfærdsstaten varetager i Danmark. Vi oplever desuden, at vores evner og erfaringer kan bruges, og at samarbejdet mellem os og de organisationer, vi samarbejder med, fungerer godt. Det opleves også som meget privilegeret, at Rasmus og jeg deler arbejdsplads og opgaver, og at vi har en flydende grænse mellem arbejds- og fritidsliv.

Vores hverdag er ikke fyldt med huslige opgaver

Vasketøj, indkøb, madlavning og rengøring fyldte godt op i vores almindelige ugeprogram i Danmark, hvor vi begge havde fuldtidsjob. Så en af de store positive forandringer i hverdagslivet er, at vi ikke har langt til arbejde, og at mange af de praktiske opgaver i huset klares af andre. Vi har ansat Protails, der vasker vores tøj, og Adolphe, der gør rent og laver (det meste) mad. Det har givet (især mig) tid til mange andre ting i hverdagen.

Vi lever i et roligere tempo

Rasmus og jeg er begge tidsoptimister og har typisk (for) mange aftaler på en dag og urealistiske vurderinger af, hvor meget man kan nå – både i privat- og arbejdslivet. Her i Afrikas hjerte oplever vi, at alting går lidt langsommere, og at den kultur, vi er omgivet af, ikke værdsætter, at alting går så stærkt. Det giver stof til eftertanke, da vi oplever, at det er nemt som dansk familie at blive stressramt på den ene eller anden måde. Det er også positivt, at vores børn oplever, at vi voksne har mere tid til dem, og de har mere tid til os.

Når vi vender retur til Danmark sommeren 2017, har vi boet i Rwanda/Burundi i 2½ år, og vores billedalbum, som runder over 2.000 billeder, vidner om, at vi har set og oplevet en masse. Vi glæder os til at se, hvordan oplevelserne vil præge børnene fremover – og er glade for, at ingen af dem i dag synes, at vi har ødelagt deres liv! Men de vil alligevel gerne tilbage og bo i Danmark. Vi glæder os alle sammen til at leve tæt på venner og familie igen og ikke mindst til fri adgang til remoulade, internet og rent vand i vandhanen ...

Opgaven lyder:

Planlæg sommerstævnet

Tre baptister og tre missionsforbundere bruger lige nu meget af deres tid på at planlægge årets sommerstævne. Programudvalget er kun et af mange udvalg, der knokler for at sommerstævnet skal blive en god, fælles oplevelse for alle aldre.

[≡] Lone Møller-Hansen

[🔒] Private

Det er en møjsommelig proces at få skruet et godt program sammen. Der fokuseres i år meget på at tiltrække de yngre generationer af voksne, så der også er

et fællesskab og nogle, der i fremtiden vælger kirkesamfundene til. I næste nummer af *baptist.dk* kan vi præsentere programmet. Her skal I høre om de overvejelser, der følger med at sidde i programudvalget:

»Det er et privilegium«, siger Bodil og fortsætter:

Tid er dyrebar, og ferietid er endnu mere dyrebar, så det er et stort privilegium at arrangere sommerens stævne. Der er mange ønsker til et sommerstævne. Dem prøver vi efter bedste evne at imødekomme – velvidende, at folk kommer med mange forskellige holdninger om, hvad et godt stævne er!

Vi har en meget bred målgruppe både i alder, holdninger og spiritualitet, men alle er vi fælles om troen på vor Herre Jesus Kristus, og det skal gennemsyre stævnet.

Nogle ønsker flest input til hjernen, andre til hjertet, og mange vil gerne have begge dele. Jeg tør godt love, at der vil være inspiration til både hjerte og hjerne. Vi tilstræber at skabe et program, der opmuntrer,

» Folk kommer med mange forskellige holdninger om, hvad et godt stævne er! «

» Vi holder stævne for at blive inspireret af hinanden, for at tage de teologiske samtaler med hinanden, for at knytte bånd på tværs. «

udrunder og udfordrer os i vores discipelskab og styrker os i fællesskabet.

Det er et privilegium, at vi er to kirkesamfund, der laver sommerstævne sammen. Begge kirkesamfund byder ind med gode tanker, muligheder og kræfter – og ikke mindst dejlige sommerstævnedeltagere. Vel mødt til sommerstævne 2017!

»Vi skal omfavne forskellighederne«, mener Christian og siger:

Opgaven lyder: Planlæg Sommerstævne 2017 – en fælles trosrejse for to frikirkesamfund med selvstændige menigheder, der ikke altid tænker, tror og mener det samme. Det er noget af en mundfuld. Hvordan gør man det til en succes?

I arbejdet med det kommende sommerstævne har jeg reflekteret over sidste års stævne, som jeg var med til at planlægge, men også de mange sommerstævner, jeg har deltaget i. Jeg kan se tre måder at planlægge sådan et stævne på:

Man kan lægge én teologisk linje for stævnet. Det er lidt af en udfordring, fordi vi de sidste år har oplevet, at vi ikke altid er enige i og mellem menighederne

Alternativt kan man lave et midtsøgende stævne, hvor vi ikke kommer ind på de emner, vi til tider kan være uenige om. Så vil vi være nødt til at skære teologiske emner og talere fra, fordi de »støjer« for meget. Heller ikke den løsning får succes, tror jeg.

Den eneste måde, hvorpå vi kan få et godt stævne for alle, er ved at åbne helt for bredden i vores kirkesamfund og forsøge at favne vores forskelligheder i teologi og spiritualitet.

Det er derfor, vi holder stævne. For bredens skyld. Vi holder stævne for at blive inspireret af hinanden, for at tage de

teologiske samtaler med hinanden, for at knytte bånd på tværs. Vi gør det for at blive provokeret, for at blive opmuntret, for at se tingene fra en lidt anden vinkel, end vi måske gør i vores egne menigheder.

Jeg kommer på stævne, fordi jeg er på en trosrejse, hvor jeg har behov for at blive provokeret en gang i mellem, for at blive opmuntret, for at opleve Gud på en måde, jeg måske aldrig har prøvet før.

Om Sommerstævnet 2017

- uge 29, dvs. den 16.-22. juli
- på Efterskolen Lindene v. Borrevejle Vig, Roskilde

Sådan er opgaverne fordelt

Programudvalget (PU): Programmet for »det voksne stævne«

Koordinationsudvalget (KU): De overordnede beslutninger og økonomi

Tre udvalg, der arbejder med børn, teenagere og unge på Platform, der har de 18-30-årige som målgruppe.

Programudvalget

Fra BaptistKirken deltager

Lone Møller-Hansen,

generalsekretær og præst på Bornholm

Bodil Højbak Møller

fra regen/Kristuskirken

Christian Bylund

fra Aarhus Baptistmenighed

– Bodil og Christian er begge teologistuderende

Fra Missionsforbundet deltager

John Nielsen, missionsforstander

Svend Ryborg, præst i Thisted

Charley Stephansen, præst i Grindsted

Stop stræberiet!

»Hvordan er det med jer baptister? Er I glade?« Sådan spurgte en luthersk kollega mig en gang. Jeg svarede: »Ja vi er glade. Vi tror på, at vi er set og elskede. Vi tror på, at den Herre, der vogter over den lille spurv, han vogter også over os!«

[≡] Raymond Jensen

[📷] Unsplash - Ben White

Men det var jo drilleri. Vi baptister har ry for, at vi er optaget af moral og af selv at skulle præstere det gode. Mit svar stoppede drilleriet; men jeg kunne have fortsat det og sagt, at lutheranerne siden reformationen har jagtet et puritansk ideal og taget så meget afstand fra den herskende katolske kirke, at religionen er blevet humaniseret, så det frelsende guddommelige aspekt, myste-riet, var blevet udvandet.

Monopolet på Guds ord blev brudt

I middelalderen havde Den katolske Kirke eneret på undervisning og forkyndelse. Folk var mere eller mindre uoplyste, overladt til deres egne lyster og laster – og efterfølgende til kirkens straf. I renæssancen udvikledes en litterær og videnskabelig kultur, som førte til en demokratisering af uddannelse og opdragelse.

Kræfter udenfor kirken erhvervede sig viden og indsigt, og med bogtrykkerkunstens komme fik folk adgang til oplysning, og til Guds ord ikke mindst! Kirken mistede sin eneret på at udlægge Guds vilje, og gennem Bibelens ord opstod en direkte kanal mellem Gud og det enkelte menneske.

Det indre menneske

Derved genfødes »det indre menneske«. Der ligger en selvstændig kraft i det enkelte menneske, der læser i sin Bibel. Sådan et menneske er en trussel for de herskende klasser, både i kirken og i samfundet.

Når vi uden andres mellemkomst læser i vores Bibel, møder det budskab os – og de undrende kristne efter reformationen – at vores vilje og stræben ikke er central for vores frelse. Det centrale er Guds barmhjertighed: »Så afhænger det altså ikke af menneskers vilje eller stræben, men af Guds barmhjertighed.«¹ Mennesket kan selv få adgang til Guds barmhjertighed gennem Jesus Kristus.

»I baptister, er I glade?«

Ja, vi er glade, for vi bekender os til Jesus Kristus – og gennem den bekendelse omslutes vi af Guds barmhjertighed.

1) Romerbrevet kap. 9, vers 16

PP

DANMARK

Afsender: Baptistkirken i Danmark, Lærdalsgade 7, st. tv., DK-2300 København S, ISSN 1901-4635

Magasinpost-MMP ID-Nr.: 46476